

แนวทางการเตรียมตัวสอบสู่ความสำเร็จ บทที่ 63 รัฐศักดิ์ พิลาลุข

ชีวิตนักเรียนที่อยู่ในวัยที่กำลังแสวงหาความรู้และอาชีพในศตวรรษที่ 21 ไม่ได้ง่ายอย่างที่เรารับรู้ตามสื่อต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกหลานของครอบครัวที่ไม่ได้อยู่บนรากฐานของความร่ำรวยมาก่อนชีวิตที่ลำบากและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ทุกคนต่างดิ้นรน... จุดหมายปลายทางของเด็กผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นหัวของเขามีแต่ความฝันอยากเป็นทหารอาชีพรับใช้ชาติ ด้วยสมองซีกคำนวณไม่ค่อยเก่งแต่สมองซีกความจำด้านภาษาดีเป็นเลิศ เขาใช้ความพยายามในการทำโจทย์คณิตศาสตร์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนระดับความรู้ด้านคำนวณขยับมาอยู่ในระดับปานกลางแต่ภาษาอังกฤษมีความเป็นเลิศและท้ายสุดเขาก็ประสบความสำเร็จในการสอบเข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหาร เส้นทางชีวิตของเด็กคนนี้อาจจะสะท้อนชีวิตให้กับเด็กนักเรียนบางคนนี้อาจจะไม่สมหวังแต่ยังมีสิทธิ์สอบ...

สำหรับ “นาย รัฐศักดิ์ พิลาลุข” โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร มีสโลแกนของเขายึดถือไว้ว่า “เราไม่ควรย่อท้อแม้ว่าเราจะด้อยกว่าคนอื่นมันขึ้นอยู่กับตัวเราเองที่จะสร้างอนาคตของตัวเองและทำให้ฝันของตนเองเป็นจริงได้” แนวทางที่นักเรียนเขียนด้วยตนเองเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักเรียนที่ไม่เก่ง และมีข้อจำกัดหลายอย่าง จะเป็นอย่างไรขอเชิญอ่านตามข้อความข้างล่างนี้ครับ

สวัสดิ์ครับผม นาย รัฐศักดิ์ พิลาลุข ผมก็จะมาเล่าประสบการณ์ของผมก่อนที่ผมจะสอบติดเตรียมทหารนะครับ เนื่องจากผมเกิดปลายปี 2545 ผมจึงมีโอกาสอบได้แค่สองปี

เริ่มที่การสอบเตรียมทหารครั้งแรกของผมในปี 2562 ตอนนั้นผมก็ได้อยู่กับเพื่อนกลุ่มหนึ่งเห็นเพื่อนพากันแลกเปลี่ยนความรู้กันแต่ผมกลับไม่ได้ใส่ใจอะไรเนื่องจากคิดว่าตัวเองนั้นเก่งแล้วมีความมั่นใจในตัวเองเพราะเพียงแค่ตัวเองทำวิชาภาษาอังกฤษได้จนลืมนำสิ่งถึงวิชาอื่นๆ แม้กระทั่งการออกกำลังกายผมก็แทบไม่ได้ออกเลยเพราะคิดว่าตัวเองก็ทำได้คิดว่าพลະแค่นี้่ายนิดเดียวใครๆก็ทำได้ เมื่อถึงวันสอบผมก็เข้าไปนั่งทำข้อสอบแต่เมื่อได้เห็นข้อสอบผมก็ตกใจว่าทำไมวิชาคำนวณมันยากกว่าที่เราคิดทำไมไทย-สังคมมันอ่านแล้วงงไปหมดผมนั่งทำข้อสอบทั้งนี้ตามันใจแน่นอนว่าตัวเองไม่ติดซัก

เหล่าเลยพ่อแม่ถามผมว่า “ทำข้อสอบได้ไหมลูก” ผมก็ได้แค้มั้ยแล้วบอกว่า “ทำได้สิ” แต่จริงๆ แล้วมันไม่ได้เลยเมื่อผลการสอบออกมาปรากฏว่าผมไม่ติดซักเหล่าเลยจริงๆ แต่เพื่อนในกลุ่มของผมมันติดกันเยอะมากซึ่งมันทำให้ผมรู้สึกเจ็บใจมากที่เห็นเพื่อนของผมติดแต่ผมไม่ติดผมจึงได้รู้ว่าการที่ผมเก่งแค่วิชาภาษาอังกฤษวิชาเดียวแต่ไม่ได้วิชาอื่นเลยมันก็ไม่ทำให้เราติด ผมจึงบอกแม่ของผมให้พาผมไปซื้อหนังสือเรียนเพื่อเตรียมตัวสอบหลังจากที่ผมสอบไม่ผ่านในปีแรก ผมได้ตั้งเป้ากับตัวเองไว้ว่าจะเลิกจับโทรศัพท์และคอมพิวเตอร์จนกว่าจะสอบเสร็จ นอกจากนี้พ่อแม่ของผมยังให้ผมเรียนพิเศษในวิชาที่ผมไม่ถนัดซึ่งวิชาที่ผมไม่ถนัดก็จะเป็นวิชาคำนวณ จากที่ผมทำคณิตไม่ได้ไม่รู้แม่กระทั่งสูตรต่างๆ ของวิชาฟิสิกส์หรือไม่รู้อะไรเกี่ยวกับวิชาไทย-สังคมเลย ผมก็เริ่มเก็บเกี่ยวความรู้โดยการตั้งใจเรียนให้มากกว่าเดิมใช้เวลาเรียนให้มากกว่าเมื่อก่อนแล้วนอกจากนี้ผมก็ยังออกกำลังกายทุกวันในเวลาตอนเช้าและตอนเย็นอย่างสม่ำเสมอเพราะว่าถ้าหากว่าเราสอบรอบแรกเข้าไปได้แล้วล่ะจะทำไม่ได้เลยเวลาที่เราเสียไปในการเตรียมตัวเพื่อสอบรอบแรกก็ไร้ค่า แล้วผมก็ทำตารางเวลาว่าเวลาไหนควรทำอะไร ผมทำแบบนี้ไปเรื่อยๆ เป็นเวลาหนึ่งปี เมื่อเวลานั้นมาถึงเวลาที่ผมต้องไปสอบเพื่อเป็นนักเรียนเตรียมทหารแต่ผมก็ยังมีความไม่มั่นใจในตัวเองและคิดว่าตัวเองยังมีความรู้ไม่พอเลยด้วยซ้ำ เมื่อการสอบสองเหล่าแรกผ่านไปปรากฏว่ามีโรค Covid-19 ระบาดพอดีการสอบจึงถูกเลื่อนไปเป็นเดือนแต่ในความโชคร้ายก็ยังมีโชคดี ในช่วงเวลาเป็นเดือนที่การสอบถูกเลื่อนผมได้นั่งอ่านหนังสือทำโจทย์ทั้งวันทั้งคืนและพยายามเก็บผลในสถานที่ที่ตัวเองไม่ได้จากที่วิ่งได้เวลามากก็เริ่มลดลงจากที่ว่ายน้ำได้เวลามากก็เริ่มลดลงจากที่ดึงข้อได้เพียง 4-5 ทีก็กลายเป็น 15 ทีผมใช้เวลาที่เหลืออันน้อยนิดนี้พัฒนาตัวเองไปที่ละนิด เมื่อการสอบสองเหล่าสุดท้ายมาถึงซึ่งก็คือเหล่าทหารอากาศและเหล่าในพื้นของผมนั่นก็คือเหล่าทหารบกเมื่อสอบเสร็จแม่ก็ถามผมแบบเดิมว่า “ทำข้อสอบได้ไหมลูก” ผมก็ตอบแม่ไปเหมือนเดิมว่า

“ได้ครับ” แบบไม่มั่นใจเล็กน้อย เมื่อวันประกาศผลมาถึงผมนอนไม่หลับผมอรอุณว่าจะติดหรือเปล่าในใจผมคิดว่า “คืนนี้จะเป็นคืนที่ตัดสินใจชีวิตของผม” เมื่อผลออกมาครบทุกเหล่าแล้วผมดูทุกเหล่ายกเว้นเหล่าทหารบกปรากฏว่าสามเหล่าแรกผมไม่ติดเลย ผมกลัวมากไม่กล้าเปิดดูผลประกาศเหล่าสุดท้าย ผมจึงได้นั่งทำสมาธิตั้งสติเล็กน้อยแล้วเปิดดูผลเหล่าสุดท้ายสรุปว่าผมติด แต่!! อยู่ที่ไหนไกลมาก ๆ คนอื่นๆ เมื่อเห็นลำดับของตัวเองอยู่ไกลก็มักจะรู้สึกท้อแท้แล้วคิดว่าตัวเองไม่ติดแน่นอน แต่สำหรับผมนั้นผมกับรู้สึกดีใจแล้วคิดว่าการที่เรามีชื่อในรอบแรกได้นั้นแปลว่าเรามีโอกาสที่จะติดในรอบสองถ้าโอกาสที่จะติดรอบสองนั้นเป็น 0 เค้าคงจะไม่ใส่ชื่อเราในรอบแรกแน่นอน หลังจากนั้นอีกไม่กี่วันการสอบรอบสองก็มาถึง สัมภาษณ์ผ่านไป ตรวจร่างกายผ่านไป วันสุดท้ายคือการสอบผล ผมทำอย่างสุดความสามารถ เมื่อสอบเสร็จผมก็กลับบ้านมารอรูณผลในรอบสองกับพ่อแม่ และแล้ววันที่รอคอยก็มาถึงวันที่ประกาศผลการสอบรอบสองซึ่งผมก็ได้ติดตัวจริง ซึ่งก็เป็นโชคดีของผมที่ผมได้เรียน ร.ด. แล้วพ่อของผมก็ยังรับราชการจึงทำให้ผมมีคะแนนเสริมซึ่งช่วยผมได้มากเลยที่เดียวเพราะลำดับของผมในรอบแรกไกลมากผมเชื่อว่าหากผมไม่มีคะแนนช่วยนี้ผมก็คงไม่ได้ติดตัวจริงแน่นอน ก็ขอแนะนำว่าทุกคนที่อยากจะเป็นนักเรียนเตรียมทหารควรเรียน ร.ด. นะครับเพราะมันช่วยเราได้จริงๆ

สิ่งที่อยากจะบอกคือ “เราไม่ควรย่อท้อแม้ว่าเราจะด้อยกว่าคนอื่นมันขึ้นอยู่กับตัวเราเองที่จะสร้างอนาคตของตัวเองและทำให้ฝันของตนเองเป็นจริงได้”